

En el comiat de Mn. Caldas

M'explicava que un dels seus primers records d'infantesa era la vergonya que havia passat quan el seu pare el va fer participar, a la seva vila natal de Cassà de la Selva, en un sàinet on feia una breu intervenció. Era a inicis de la República. Poc es pensava llavors que acabaria dedicant-se a fer feliços els altres; no pas amb una felicitat d'aquest món, curta i efímera com la d'aquell espectacle, sinó amb la felicitat que perdura. Nascut en una família de tradició republicana, laica i poc devota, als 5 anys el van portar a viure amb l'àvia a casa d'un oncle capellà a la Catalunya Nord. «Capellà te'l fotran!», es veu que va exclamar la seva mare davant la decisió del pare d'emportar-se'l. El pare es pensava que el francès li obriria portes. I tant que n'hi va obrir! En comptes d'això, ingressaria al Seminari de Perpinyà als 10 anys. Anys després d'ordenar-se el 1951, viuria la seva segona vocació amb la crida a l'Opus Dei, demanant l'admissió a la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. Aquest acompanyament acabaria de donar forma a la seva espiritualitat: activa, (sobre)humana, ferma i alegre. I és que Mn. Àngel sempre tenia un consell a la boca, una paraula d'ànim i una exhortació per a tots els qui se li acostaven –i per als qui ell anava expressament a buscar, com a bon pastor que «defensa, estima i coneix les seves ovelles» (Jn 10). Perquè ell no esperava pas que li truquessin a la porta. Conscient de la gravetat i la responsabilitat de la seva tasca, no va oblidar la necessitat de formar-se; per això, més endavant va voler cursar el doctorat en Dret Canònic a la Universitat de Navarra, centrat en el sacerdoci ministerial del Dr. Josep Torras i Bages, tesi que va defensar el novembre de 1983. En part com a conseqüència d'aquest bagatge, el bisbe Francesc Pardo (A.C.S.) el va escollir com a postulador per engegar la causa de canonització dels capellans assassinats durant la persecució religiosa de la Guerra Civil a la diòcesi de Girona. Una tasca a la qual es va lliurar amb un nou fervor quan ja superava els 80 anys, i que li hauria agradat que no acabés dormint el son dels justos. Al costat de la seva tasca social i de l'acció humana i espiritual exercida per a tants, ens deixa la seva obra escrita. Aquest diari va tenir el privilegi de publicar setmanalment les seves glosses. En aquestes mateixes pàgines vam ressenyar Retalls de memòria d'un capellà vell (2022), llibre al qual s'afegiria un altre títol publicat l'any passat: Ser prudent. Saps què vol dir? És el seu darrer llegat espiritual, escrit sota la inspiració de dos dels seus referents intel·lectuals: Sant Tomàs d'Aquino i Sant Josep Maria Escrivà de Balaguer. Mn. Àngel ens ha deixat en l'any en què hauria complert els 99 anys. Una vida viscuda amb plenitud i lliurada als altres, com a expressió de l'estima que sentia per l'altre dels seus patrons: Sant Josep, «l'home –deia– amb el cap i el cor plens de veritats i d'amor». Va ser un home actiu fins al darrer moment i encara va poder concelebrar la missa en record del seu 75è aniversari sacerdotal a principis d'aquest mes. «Si hagués de repetir la meua vida –em deia–, tornaria a ser capellà. I encara més convençut». Els cristians sabem que aquest comiat no és un adeu per sempre, sinó un fins al retrobament. Descansi en pau, Mossèn Àngel.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/07/28/comiat-mn-caldas-132896805.html>